

[Boeck-Hansen.]

afspadseres, idet de har saa uregelmæssig en Arbejdstid, at der ikke bliver Tale om nogen Afspadsering.

Men det, det gælder om, er at se, hvor meget Arbejde der er kommet til i Anledning af, at Loven er gennemført, og dette er ingenlunde den Arbejdstid, der nu afspadseres. Nej, det er kun den Overarbejdstid, som nu afspadseres, og som ikke vilde være afspadseret, hvis man havde faaet en frivillig Overenskomst, og denne frivillige Overenskomst strandede paa, at man ikke i enkelte Fag, navnlig, hvad den højtærede Minister var inde paa, i Jernindustrien, vilde have nogle enkelte afspadseringsfrie Timer. Der er altsaa kun Tale om disse afspadseringsfrie Timer, som bliver afspadseringspligtige nu. Det er kun dette, der giver Forskellen. Det er i Virkeligheden et ganske lille Antal Timer, som Loven har gennemtrumfet Afspadsering af. Alt det andet var nemlig sket ad frivillig Vej. Og dér er jeg svært bange for, at dette lille eller forholdsvis lille Antal afspadseringsfrie Timer ikke nær naar Antallet af de Timer, der alt i alt er gaaet tabt paa Grund af, at denne Lov er blevet gennemført, for den har saadan som saa mange andre Love indsnævret Friheden, indsnævret Initiativet, saaledes at der maaske alt i alt er kommet mindre Arbejde i Gang efter dens Gennemførelse. Det kunde i hvert Fald synes saadan. Naar man ser paa Arbejdsløshedstallet, kunde det i hvert Fald synes, som om Regeringens Bestræbelser for at faa forøget Arbejdet er strandede. Skal man bekæmpe Arbejdsløsheden, skal det i Virkeligheden slet ikke ske gennem Socialministeriet; Socialministeriet er den arbejdsløse Hærs Ambulance. Det var de øvrige Ministre, der skulde tænke paa Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Det er dér, Opgaven ligger, og ikke hos Socialministeriet. Dér tror jeg, man er gaaet den forkerte Vej. I de tre Aar 1927, 1928 og 1929 var Arbejdsløshedstallet i Januar Maaned gennemsnitlig 85 000, i de tre Aar 1934, 1935 og 1936 laa Arbejdsløshedstallet paa 135 000; det vil altsaa sige en Stigning af Gennemsnitstallet paa 50 000. Nu kan noget af denne enorme Stigning være foranlediget af, at man ved Understøttelsespolitikken har fabrikeret, om jeg saa maa

sige, et meget stort Arbejdsløshedstal, men det kan vel ikke være hele Forklaringen. I 1937 laa Arbejdsløshedstallet ogsaa deromkring, nemlig paa 137 000 i Januar Maaned, og det var paa et Tidspunkt, hvor Virksomhederne, i hvert Tilfælde Virksomhederne inden for Dansk Arbejdsgiverforening, havde en Beskæftigelsesgrad, som var større, end den nogen Sinde havde været i nogen Januar Maaned, den var 50 000 større, end den var i 1930. Se, det giver noget at tænke paa. Arbejdsløshedstallet stiger, og Beskæftigelsesgraden stiger ogsaa, der maa vist være noget galt.

Men nu i Aar. Nu i Aar er Arbejdsløshedstallet 170 500, det er det sidste Arbejdsløshedstal, og af de stakkels Arbejdsmænd er der ca. 80 000 uden Arbejde. Det vil sige, at der er en Arbejdsløshedsprocent paa 45. Dette Tal nærmer sig i betænkelig Grad Tallet for Kriseaaret 1933, hvor Arbejdsløshedstallet var 178 000 i Januar Maaned. Men dengang gav man jo Arbejderne mere i Løn, samtidig med at man skar Kronen ned, man gav dem Stene for Brød. Nu ligger altsaa Arbejdsløshedstallet formelt 8 000 lavere; men tænker vi saa paa, at man har nedsat Aldersrentealderen, hvilket vel nok giver lidt Pynt paa Arbejdsløshedstallet, jeg vil tro paa en 5 000, og tænker paa, at den højtærede Socialminister mener, at Forbudet mod Overarbejde skulde sætte 3 000 Mand mere i Arbejde, kommer vi altsaa til, at i Realiteten ligger Arbejdsløsheden i Øjeblikket paa samme Punkt, som den laa i Kriseaaret 1933, og da Regeringen, efter hvad jeg har forstaaet, ikke mener, der hersker Krise i Øjeblikket, synes det jo at være en meget, meget betænkelig Sag for Regeringen. Her ser jeg ganske bort fra de 30 Mill. Kr., som er sat ind paa Nødhjælpsarbejder. Naa, de 30 Mill. Kr. er vel heller ikke brugt, det bliver nok saadan, som vi fra vor Side sagde, at de kan ikke bruges, og at Regeringen maa indrømme det en skønne Dag, naar den kommer og beder om, at Bevillingen maa blive forlænget. Det vil jeg altsaa se bort fra. Men jeg vil understrege, at blandt andet denne Foranstaltning med Forbud mod Overarbejde har haft en besynderlig Indvirkning paa Arbejdsløsheden.

Man vil maaske sige, at uden dette